

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.236 van 30 oktober 2012
in de zaak A. 197.076/X-14.587.**

In zake : 1. Vera VAN DE WOESTYNE
 2. Dierk VERBIEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Marc Boes
 kantoor houdend te 3580 BERINGEN
 Scheigoorstraat 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de stad EEKLO

Tussenkommende partij :

de n.v. HUYSMAN PROMOTIES
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Ludo Ockier en Filip Rogge
kantoor houdend te 8500 KORTRIJK
Beneluxpark 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 juli 2010, strekt tot de nietigverklaring van “het besluit van 14 december 2009 zoals gewijzigd en gehandhaafd op 26 april 2010 van de gemeenteraad van de Stad Eeklo tot ‘goedkeuring aanleg en uitrusting van de wegenis in verkavelingsaanvraag verkaveling V511/1-Geraniumlaan’”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 208.345 van 21 oktober 2010 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partijen hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 12 januari 2011. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 mei 2012.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marc Boes, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Laetitia Gremonprez, die loco advocaten Ludo Ockier en Filip Rogge verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Rechtspleging

3.1. In de memorie van wederantwoord voeren de verzoekende partijen aan dat in de schorsingszaak een nota en in de zaak ten gronde een memorie van antwoord werd neergelegd, telkens met een inventaris van vier stukken die ook zijn toegevoegd, en dat “naar aanleiding van de schorsingzaak ook een uitvoerig stukkendossier aan de Raad van State werd bezorgd, zonder enige inventaris en waarbij de griffiediensten dus ook geen enkel stuk van dat ‘bijkomend?’ dossier hebben aangevinkt, zoals gebruikelijk is bij een ‘klassiek’ ingebracht stukkendossier. Dit was ook niet vanzelfsprekend, gelet op het ontbreken van een inventarisatie door de verwerende partij”. De verzoekende partijen vragen “dat de betrokken niet geïnventariseerde stukken uit het beraad zouden worden gehouden”.

3.2. Artikel 86 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bepaalt dat de memories een inventaris bevatten van de ter staving ingeroepen stukken. Er is evenwel nergens een sanctie bepaald indien er geen inventaris wordt bijgevoegd. Voorts blijkt niet dat de verzoekende partijen door het niet bijvoegen van een inventaris in hun rechten van verdediging zouden zijn geschonden. Dit wordt door hen ook niet aangevoerd.

Er is geen reden om de betrokken stukken uit de debatten te weren.

IV. Feiten

4.1. De verzoekende partijen zijn eigenaar van een woonhuis met tuin, gelegen in de Oostveldstraat 81 te Eeklo, kadastraal bekend sectie D,

nr. 260/L/2, en zijn op het voormelde adres voor hoofdverblijf in de bevolkingsregisters ingeschreven.

4.2. Op 13 mei 2009 dienen de n.v. Huysman Promoties en Philip Braem bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo een verkavelingsaanvraag in voor gronden, gelegen aan de Geraniumlaan, kadastraal bekend sectie D, nrs. 257/B/2, 258/M en 260/K/2, in elf loten voor woningbouw. Die aanvraag voorziet tevens in de aanleg van een nieuwe verkeersweg, met name de aanleg van een zogenaamde pijpenkop.

4.3. Tijdens het over de verkavelingsaanvraag gehouden openbaar onderzoek wordt één bezwaarschrift ingediend, met name door de tweede verzoeker.

Dit bezwaarschrift wordt besproken en weerlegd tijdens de zitting van het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo van 3 november 2009.

4.4. Bij besluit van 14 december 2009 keurt de gemeenteraad het betrokken wegenistracé goed, onder de erin opgelegde voorwaarden.

4.5. Met een brief van 8 januari 2010 verzoekt de tweede verzoeker de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen om de schorsing, bij toepassing van de artikelen 248 e.v. van het gemeentedecreet, van het voornoemde gemeenteraadsbesluit.

Bij besluit van 15 maart 2010 schorst de gouverneur meergenoemd gemeenteraadsbesluit.

4.6. Bij besluit van 26 april 2010 keurt de gemeenteraad het betrokken wegenistracé opnieuw goed, onder de erin opgelegde voorwaarden.

Dit besluit is gemotiveerd als volgt:

“• Overwegende dat voor de realisatie van het nieuwe verkavelingsproject wegen- en rioleringswerken en aanleg van nutsvoorzieningen moeten uitgevoerd worden, die later, na de

definitieve aanvaarding ervan, overgedragen zullen worden aan de stad;

- Overwegende dat op het voormelde grondplan rooilijnen en grondafstand dd. 17/04/2009 de zones aangeduid staan die later kosteloos overgedragen zullen worden naar het openbaar domein van de stad;
- Overwegende dat van 22/05/2009 tot 09/07/2009 de vereiste openbaarheid aan de stedenbouwkundige aanvraag werd gegeven door aanplakking en aanschrijving van de aanpalende eigenaars overeenkomstig het besluit van de Vlaamse regering van 05 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunningen en verkavelingsaanvragen, zoals gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Regering van 30 maart 2001;
- Overwegende dat naar aanleiding van het openbaar onderzoek één schriftelijk bezwaarschrift ingediend werd, inzake :

Bezwaar 1 :

De vroegere bestemming van de te verkavelen gronden en deze van de reclamant, zijnde zone voor koeren en hovingen, zoals voorzien in het inmiddels vervallen BPA 'Burgemeester Lionel Pussemierstraat en omgeving', wordt gewijzigd in een nieuw aan te leggen verkaveling. Dit is volgens de reclamant in strijd met de intentie van de gemeenteraad dd. 03-07-2000 (en overgenomen door de Vlaamse Regering in diens beslissing van 10-11-2000) om de gronden niet meer van bestemming te laten wijzigen.

Bezwaar 2 :

Het verkavelingsvoorstel is in strijd met algemene rechtsbeginselen en een eenduidige, sinds lang vaststaande en bevestigde beleidsoptie. Het BPA voorzag in tuinbescherming. Het voorstel en beslissing tot niet-behouden van het BPA steunen op en verwijzen naar het volledig gerealiseerd zijn van die tuinbescherming. En het structuurplan voorziet in minder dense bebouwing op deze plaats.

Bezwaar 3:

Het verlenen van een vergunning voor de huidige aanvraag zou in strijd zijn met de goede plaatselijke aanleg, het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, en motiveringsbeginsel en met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het inplanten van twee woningen en wegenis langsheen de perceelsgrenzen van reclamant zou het rustig genot van de tuin van reclamant bezwaren. De nadelen voor reclamant wegen niet op tegen de voordelen voor de aanvragers.

De aanvraag beoogt het bouwen van woningen in tweede bouwlinie.

In huidige toestand vormen de te verkavelen gronden een zone naast het Heldenpark die een natuurlijke extensie van het park zijn geworden met heel wat vogels en kleine zoogdieren. De verkaveling zou dit 'groene eiland-karakter' teniet doen.

Bezwaar 4:

De aanplakking ter plaatse in het kader van het openbaar onderzoek was op datum van 25-05-2009 niet gebeurd. Bovendien

zouden er ‘niet nader genoemde’ onregelmatigheden zijn in de aanvraag, die reclamant enkel in volgende procedures in debat wenst te brengen.

- Overwegende dat het ingediende bezwaarschrift aangaande de aan te leggen wegenis en de daaruit voortvloeiende te verkavelen gronden niet wordt (...) bijgetreden op basis van onderstaande motivering :

Bezwaar 1 :

Het verval van het BPA ‘Burgemeester Lionel Pussemierstraat en omgeving’ werd in de gemeenteraadsbeslissing van 3 juli 2000 voor het betrokken gebied als volgt gemotiveerd: ‘(...) beoogde bestemmingen voor deze site volledig gerealiseerd zijn; dat de bijhorende stedenbouwkundige voorschriften achterhaald zijn; dat de bestemmingen volgens het gewestplan voldoende garanties bieden voor een goede ruimtelijke ordening van dit plangebied;’.

De Vlaamse regering nam op 10 november 2000 dan ook, conform artikelen 172 en 190 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening gewijzigd bij decreet van 26 april 2006, de beslissing om het betrokken B.P.A. niet in het plannenregister van de stad Eeklo te behouden.

Het niet weerhouden van het B.P.A. in het plannenregister van de stad Eeklo is volledig volgens de regelgeving verlopen.

Door de indiener wordt uitgegaan van een eindtoestandsplanning. Nochtans is de ruimtelijke ordening een dynamisch gegeven. De ruimtelijke context en de beleidsopties kunnen in de tijd evolueren. Daarom is het zo dat onder andere bestaande BPA’s kunnen gewijzigd of in herziening worden gesteld. In het voorliggende geval is de beslissing genomen om het B.P.A. niet te behouden.

In de beslissing van de gemeenteraad van 3 juli 2000 rond het verval van het B.P.A. wordt gesteld dat: ‘... de bestemmingen volgens het gewestplan voldoende garanties bieden voor een goede ruimtelijke ordening van dit plangebied.’ Het gebied kan dus binnen de bestemmingen volgens gewestplan en op basis van een goede ruimtelijke ordening verder ontwikkelen en evolueren.

De huidige beleidsopties zijn om toekomstige woningenbouw te realiseren binnen de stedelijke gebieden. Het betrokken gebied ligt binnen de afbakeningsgrens van het stedelijk gebied (provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan afbakening kleinstedelijk gebied Eeklo, definitief goedgekeurd door de provincieraad van 8 juli 2009).

Het voorzien van een wooninbreidingsproject (verdichtingsproject) in het betrokken gebied is dus niet in strijd met het gewestplan, het genoemde provinciaal RUP of de gemeenteraadsbeslissing van 3 juli 2000.

Het indienen van een verkavelingsaanvraag is een geëigende methodiek om het gebied te ordenen en voor woningenbouw te ontwikkelen.

Bezwaar 2:

De procedure voor het niet weerhouden van het B.P.A. ‘Burgemeester Lionel Pussemierstraat en omgeving’ in het plannenregister van de stad Eeklo is volledig volgens de artikelen 172 en 190 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de

organisatie van de ruimtelijke ordening, gewijzigd bij decreet van 26 april 2006, verlopen en is in het Belgisch Staatsblad van 13 januari 2001 gepubliceerd.

In verband met de motivering rond het aansnijden van het gebied voor woningenbouw wordt verwezen naar de motivering onder bezwaar 1.

Een goedgekeurd gemeentelijk ruimtelijk structuurplan vormt geen beoordelingsgrond voor het al dan niet afleveren van stedenbouwkundige vergunningen (art. 2.1.2. §7).

Bezwaar 3:

Om de goede ruimtelijke ordening en het groene karakter van het gebied te verzekeren, nam de gemeenteraad van 23 maart 2009 de beslissing om een beheerplan en ruimtelijk uitvoeringsplan voor het Heldenpark te laten opmaken. De opmaak van deze plannen werd in de beslissing als volgt gemotiveerd:

‘Het stedelijk groengebied Heldenpark heeft een esthetisch, recreatief en sociaal belang.

Tevens is het park landschapsvormend voor de omliggende omgeving. De ecologische waarde is eerder beperkt, maar kan opgewaardeerd worden.

Het Heldenpark vormt een rustzone tussen het recreatiegebied rond de sporthal in de Pussemierstraat en het recreatiegebied rond het zwembad in de Oostveldstraat. Intern kent het park beperkte activiteiten zoals krulbollen, staande schieting, spelen en wandelen. Het kasteel werd recent door de provincie gerenoveerd en vormt de uitvalsbasis voor het Streekplatform+ Meetjesland en Resoc.

Het doel van de opdracht is in eerste instantie het opmaken van een beheerplan (opp. ongeveer 5 ha) waarbij het herstel en opwaardering van het Heldenpark als landschapspark tot uiting komt. Het beheersplan beantwoordt aan de principes van het Harmonisch Park- en Groenbeheer. Volgende pijlers vormen daarbij de basis:

- de maatschappelijke noden van de parkgebruiker
- het behoud en de versterking van de natuurwaarden (o.a. voor natuurvriendelijk en extensief beheer) en de waterbeheersing
- de bescherming van het leefmilieu.

In het versterken en ontwikkelen van deze parkzone tussen de recreatiezones van de sporthal en het zwembad moet rekening gehouden worden met:

- een overgangszone tussen de Oostveldstraat en het park. Het kasteel moet zichtbaarder en toegankelijker worden vanuit de Oostveldstraat, rekening houdende met de aanwezige waarden zoals grote bomen en struiken. De groene buffer rond het kasteel moet gevrijwaard worden.
- de site van het kasteel, café en de schutterstoren moet een opwaardering kennen en duidelijk in het park geïntegreerd worden.
- rekening houden met de fietsverbindingen o.a. scoutspad

- de sociale veiligheid en het voorzien van een verlichtingsvoorstel in deze context, rekening houdende met het vermijden van lichthinder en overbodig energieverbruik.

In het RUP (opp. ongeveer 10 ha) moet de zonevroom(d)heid van het wonen in o.a. de Sportlaan, de jeugdbewegingsite de Blokhutten, de site van het café-schutterstoren en de eventuele herbestemming van de zwembadsite op lange termijn een oplossing krijgen;'

In het voorliggende verkavelingsvoorstel worden aansluitend bij de parkzone van het Heldenpark grote bouwloten (1.046m²-1.348m²) voorzien. Aan de grens met het Heldenpark is binnen deze loten een bouwvrije tuinzone van 10m aangeduid.

De geplande weg en de woningen hebben geen ruimtelijke impact op de omgeving van de Oostveldstraat en houden voldoende afstand van de woningen in de Oostveldstraat. De voorziene woningen komen niet op een tweede bouwlijn te liggen langs de Oostveldstraat of de Geraniumlaan daar ze langs een geplande goed uitgeruste weg zullen worden gebouwd.

Het gebied ligt in een stedelijk gebied waarin van een gemiddelde van 25 woningen/ha mag worden uitgegaan. In de betrokken verkaveling is deze dichtheid lager (omgerekend naar een ha: 15 woningen/ha). Aan de noordzijde van het perceel van de klager is een bouwlot van 1.046m² en aan de westzijde een bouwlot van 558m² voorzien. Gezien de ligging in een stedelijk gebied is de bebouwingsdruk zeker aanvaardbaar en wordt het gebruiksgenot van de aanpalende tuinen niet overmatig aangetast.

Gelet op voorgaande gegevens is er bij de ontwikkeling van het gebied wel degelijk uitgegaan van een goede ruimtelijke ordening en de inpasbaarheid van de verkaveling in haar omgeving.

Het gebied heeft volgens het gewestplan de bestemming woongebied en wordt ook voor woningenbouw aangesneden. Er worden geen hinderende activiteiten voorzien.

De grote tuin van de indiener van het bezwaar grenst aan de nieuw aan te leggen weg. Op deze manier ontstaat de mogelijkheid om hier een nieuw bouwlot te voorzien. Van enige benadeling op dit vlak is dan ook geen sprake.

Bezwaar 4:

De termijn van het openbaar onderzoek werd op 8 juni verlengd tot 9 juli 2009. Dit omdat de bekendmaking laattijdig werd aangeplakt zoals de bezwaarindiener heeft laten vaststellen (pv van vaststelling van 25 mei 2009.).

Verdere niet nader omschreven 'onregelmatigheden' kunnen niet beoordeeld worden als ze door reclamant niet specifiek genoemd worden. Het dossier werd in elk geval correct ingediend en behandeld volgens alle vigerende bepalingen van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22-10-1996 en de bijhorende uitvoeringsbesluiten.

- Overwegende dat het voorziene wegenisontwerp voldoet aan het typebestek 250;

- Gelet op de beraadslaging door het college van burgemeester en schepenen in zitting van 03-11-2009 over het openbaar onderzoek, waarbij het bezwaar niet bijgetreden werd;
- Gelet op de ingediende adviezen terzake van Belgacom dd. 25/05/2009, Imewo dd. 02-06-2009, Telenet dd. 29-05-2009, stedelijke brandweer dd. 05-06-2009, VMW dd. 29/05/2009, VMM dd. 26/06/2009, Slependammpolders dd. 15/07/2009 en de gemeentelijke commissie ruimtelijke ordening dd. 03-09-2009;
- Overwegende dat het polderbestuur ‘Slependammpolders’ in diens advies van 15/07/2009 geen bezwaren invoerde tegen de verkavelingsaanvraag, doch wees op de algehele hemelwaterafvoerproblematiek van de omgeving rond het sportplein;
- Overwegende dat de aangehaalde problematiek van de hemelwaterafvoer moet bekeken worden in zijn ruimere context. De huidige verkavelingsaanvraag past samen met het lopende hemelwaterafkoppelingsproject van het aanpalende sportcomplex en het Heldenpark in de hydronaustudie van de stad;
- Overwegende dat het hemelwater dat op de wegenis terechtkomt, wordt geïnfiltreerd met behulp van infiltratiebekkens onder de wegenis; dat in het kader van de Watertoets derhalve advies gevraagd werd aan de Vlaamse Milieumaatschappij die over deze voorzieningen een gunstig advies uitbracht dd. 26-06-2009 met kenmerk AWA_DGW_WT_2637;
- Gelet op de toelichtende nota dd. 24-11-2009 aan de gemeenteraad in zitting van 14-12-2009;
- Overwegende dat de gemeenteraad in toepassing van artikel 10 van het Besluit van de Vlaamse regering betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen van 5 mei 2000, op 14-12-2009 een besluit nam inzake de wegenisaanleg;
- Gelet op het schorsingsbesluit van de heer gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen dd. 15-03-2010 van het voormelde gemeenteraadsbesluit van 14-12-2009;
- Gelet op de bovenstaande bijkomende en omstandige motivering aangaande het ingediende bezwaarschrift en aangaande de gestelde opmerking in het advies van het polderbestuur ‘Slependammpolders’;
- In aanpassing van zijn beslissing dd. 14-12-2009.”

4.7. Met een brief van 11 mei 2010 verzoekt de tweede verzoeker de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur om de vernietiging, bij toepassing van de artikelen 248 e.v. van het gemeentedecreet, van het voornoemde gemeenteraadsbesluit van 26 april 2010.

4.8. Met een brief van 4 juni 2010 deelt de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur aan de tweede verzoeker mede dat, zijns inziens, “de

gemeenteraad met zijn handhavingsbesluit van 26 april 2010 voldoende tegemoet is gekomen aan de twee schorsingsgronden uit het besluit van de gouverneur van 15 maart 2010” en dat hij derhalve “geen reden (ziet) om vanuit het algemeen toezicht over te gaan tot de vernietiging van het gemeenteraadsbesluit van 14 december 2009”.

V. Ontvankelijkheid

Ratione temporis

5.1. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de tweede verzoeker gebruik heeft gemaakt van de hem door artikel 258 van het gemeentedecreet geboden mogelijkheid om, eerst tegen het gemeenteraadsbesluit van 14 december 2009, en nadien tegen het gemeenteraadsbesluit van 26 april 2010, een klacht in te dienen bij de toezichthoudende overheid.

Gelet op artikel 259 van het voornoemde decreet werd de termijn om tegen deze besluiten beroep in te stellen bij de Raad van State in zijn hoofd gestuit tot aan de ontvangst van de mededeling van het gevolg dat aan zijn klachten werd gegeven.

5.2. De tweede verzoeker stelt dat de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering en Vlaamse Rand hem bij brief van 4 juni 2010, door hem ontvangen op 8 juni 2010, heeft medegedeeld dat hij “geen reden (ziet) om vanuit het algemeen toezicht over te gaan tot de vernietiging van het gemeenteraadsbesluit van 14 december 2009”. Dit wordt noch door de verwerende partij, noch door de tussenkomen partij betwist.

Het beroep tot nietigverklaring, dat is ingesteld op 14 juli 2010, is derhalve ratione temporis ontvankelijk in hoofd van de tweede verzoeker.

5.3. Anders dan de tweede verzoeker heeft de eerste verzoekster tegen de gemeenteraadsbesluiten van 14 december 2009 en 26 april 2010 geen klacht ingediend als bedoeld in het voormelde artikel 258 van het

gemeentedecreet. Zij laat volkomen na aan te geven wanneer en op welke wijze zij kennis heeft gekregen van deze gemeenteraadsbesluiten.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de eerste verzoekster de samenwonende echtgenote is van de tweede verzoeker. Zij moet dan ook worden geacht op hetzelfde ogenblik als de tweede verzoeker kennis te hebben gehad van het bestreden besluit, minstens op 8 januari 2010, zijnde de dag waarop de tweede verzoeker de gouverneur heeft verzocht om het gemeenteraadsbesluit van 14 december 2009 te schorsen.

Van het gemeenteraadsbesluit van 26 april 2010 tot aanpassing van het gemeenteraadsbesluit van 14 december 2009 moet de eerste verzoekster, om dezelfde reden, geacht worden kennis te hebben gehad minstens op 11 mei 2010, zijnde de dag waarop de tweede verzoeker de Vlaamse minister bevoegd voor Binnenlands Bestuur, heeft verzocht om de vernietiging van dit besluit.

Het argument van de eerste verzoekster in haar laatste memorie dat zij als samenwonende echtgenote moet “worden geacht deel te hebben aan de schorsingen van de termijn voor de Raad van State, die met de beroepen van tweede verzoeker bij de toezichthoudende overheid gepaard gingen”, kan niet worden bijgetreden, nu zij de bedoelde klachten niet mede heeft ingediend.

Het door de eerste verzoekster op 14 juli 2010 ingestelde annulatieberoep is derhalve in haren hoofde laattijdig ingesteld, en derhalve niet ontvankelijk.

Met “de verzoekende partijen” wordt hierna enkel de tweede verzoeker bedoeld.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting

6.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2, § 4 en 7 van het besluit van 5 mei 2000 van de Vlaamse regering betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot

stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen, “(d)oordat eerste verzoekster nooit verwittigd is geworden van het openbaar onderzoek, nu de uitnodigingen tot bezwaar telkens enkel aan tweede verzoeker zijn gericht”.

In de toelichting bij het middel zetten de verzoekende partijen uiteen dat artikel 7, eerste lid van het besluit van 5 mei 2000 van de Vlaamse regering betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen, bepaalt dat de “eigenaars van alle aanpalende percelen voor de aanvang van het openbaar onderzoek door het gemeentebestuur bij een ter post aangetekende brief of bij een individueel bericht tegen ontvangstbewijs in kennis gesteld (worden) van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning of verkavelingsaanvraag”. Het vijfde lid van hetzelfde artikel bepaalt: “(d)e gemeente zoekt de namen en adressen van de eigenaars op”.

De eerste verzoekster is onbetwist eigenaar maar werd in tegenstrijd met deze bepalingen niet in kennis gesteld van de verkavelingsaanvraag.

De verzoekende partijen stellen dat zij er geen weet van hebben dat de kadastrale gegevens wat hun status van titularissen van eigendomsrecht over hun goed betreft, verkeerd zouden zijn.

De mogelijkheid om bezwaar in te dienen betreft ook de nieuw ontworpen wegenis, die in de betrokken verkaveling aanwezig is.

Dat de tweede verzoeker wel op de hoogte werd gebracht is volgens de verzoekende partijen niet van aard om het euvel ongedaan te maken, vooreerst omdat de genoemde bepalingen zelf stellen dat de eigenaars, d.w.z. alle eigenaars, op de hoogte moeten worden gebracht, en vervolgens omdat de gemeente niet kan weten en niet mag veronderstellen dat het op de hoogte brengen van één eigenaar geldt als het op de hoogte brengen van alle eigenaars van een eigendom.

De verzoekende partijen stellen dat in elk geval is tekortgeschoten aan de eigen onderzoeksplicht van de gemeente. Een betekening aan de beide verzoekende partijen samen is volgens hen wel aanvaardbaar, maar dan op voorwaarde dat beide echtgenoten er kennis van krijgen.

Beoordeling

6.2. Het wordt niet betwist dat enkel de tweede verzoeker op individuele wijze in kennis werd gesteld van het omtrent de betrokken verkavelingsaanvraag te houden openbaar onderzoek en dat het door die tweede verzoeker ingediende bezwaar enkel door hem werd ondertekend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de tweede verzoeker geen belang heeft bij het middel. In tegenstelling tot hetgeen de tweede verzoeker in de laatste memorie betoogt, volstaat het niet dat de nietigverklaring op grond van dat middel tot gevolg heeft dat de weg niet mag worden aangelegd, en dat de procedure dient te worden hernomen, ditmaal ook met een uitnodiging gericht aan de eerste verzoekster, om een belang bij het middel aan te tonen.

Zoals hiervoor onder randnummer 5.3 reeds is vastgesteld is het beroep in hoofde van de eerste verzoekster niet ontvankelijk.

6.3. Het middel kan niet tot de vernietiging leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting

Eerste onderdeel

6.4.1. In een eerste onderdeel van het middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, meer bepaald de verplichting tot zorgvuldige feitenvinding en van de vereiste van een deugdelijke materiële motivering, evenals de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “(d)oordat de beslissing van de gemeenteraad genomen is op grond van een gebrekkig dossier met dermate verkeerde en onvolkomen plannen dat ze op een onzorgvuldige feitenvinding berust en dienvolgens materieel niet deugdelijk kan zijn gemotiveerd”.

Concreet voeren de verzoekende partijen aan dat de aan de tweede verzoeker vergunde carport niet is afgebeeld op de verkavelingsplannen, en dat hetzelfde geldt voor een aantal woningen of delen van woningen langsheen de Geraniumlaan. Ook naar de Oostveldstraat toe zijn slechts enkele halve contouren van de woningen naast deze van de verzoekende partijen afgebeeld. Hun woning en het tracé van de Oostveldstraat zijn evenmin afgebeeld. Het vergunde duivenhok ter hoogte van hun carport is ook niet afgebeeld.

De verzoekende partijen stellen dat deze gegevens nochtans essentieel zijn en dat het met die gebrekkige plannen niet mogelijk is het tracé van de wegenis en de opportuniteit ervan tegenover de Oostveldstraat en het perceel van de verzoekende partijen deugdelijk in een belangenafweging te betrekken. De plannen laten volgens de verzoekende partijen immers uitschijnen dat de verkaveling naar de Oostveldstraat toe uitloopt in onbebouwde gronden, terwijl het tegendeel waar is. Het niet vermelden in het verkavelingsdossier van de onmiddellijke nabijheid van de Oostveldstraat is volgens hen evenzeer een ernstige feitelijke onjuistheid, die van aard is om de overheid te misleiden.

De beslissing van de gemeenteraad steunt derhalve op onvolledige en onjuiste feitelijke gegevens, die volgens de verzoekende partijen belangrijk genoeg zijn om een beslissende factor bij het tot stand komen van de bestreden beslissing te zijn geweest.

Tweede onderdeel

6.4.2. In een tweede onderdeel van het middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van “de motiveringsverplichtingen”, onder meer de formele motiveringsverplichting zoals vereist door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 4.2.17, § 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), “(d)oordat de gemeenteraad met de bestreden beslissing op niet afdoende wijze de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt die aan de beslissing ten grondslag liggen, en meer bepaald de beslissing over de zaak van de wegen niet neemt met een correcte invulling van onder meer zijn decretale opdracht terzake”.

In de toelichting bij het tweede onderdeel van het middel zetten de verzoekende partijen uiteen dat, nadat de gouverneur de eerste beslissing van de gemeenteraad had geschorst wegens onder meer een gebrekkige motivering, deze beslissing is aangepast met een tweede beslissing.

In een eerste grief betogen de verzoekende partijen dat wat de juridische overwegingen betreft de laatste beslissing beperkt is tot zes verwijzingen naar regelgeving zonder vermelding van enig artikel, en dat zij dan maar zelf moeten vermoeden dat toepassing is gemaakt van artikel 4.2.17, § 2, eerste lid VCRO.

Wat de feitelijke overwegingen betreft bevatte de eerste gemeenteraadsbeslissing geen eigen beoordeling van de “zaak van de wegen”, nu ze was beperkt tot een aantal verwijzingen. In de tweede beslissing zijn slechts twee wijzigingen aangebracht. Thans worden de antwoorden op de bezwaren weergegeven en ook worden er enkele beschouwingen gewijd aan het waterprobleem. Deze motieven zijn echter ondeugdelijk zoals in een volgend middel wordt aangevoerd.

De verzoekende partijen voeren aan dat in een besluit van de gemeenteraad over de “zaak van de wegen” enkel uitspraak mag worden gedaan over het tracé van de wegenis en de uitrusting ervan, maar dat de argumentatie niet op de verkavelingsaanvraag zelf mag worden betrokken. Ook de te verwachten verkeersdrukke, problemen met afwatering, afmetingen van de wegenis, opruimingswerken, zijn mogelijke beoordelingsgronden.

De verzoekende partijen stellen dat dit te dezen, behalve wat de uitgedrukte motieven met betrekking tot het waterprobleem betreft, niet het geval is. De gemeenteraad heeft verzuimd de bezwaren van de tweede verzoeker ingediend in het kader van de verkavelingsaanvraag, in zoverre deze op de wegenis betrekking hadden, af te zonderen. Bovendien is die motivering niet afdoende omdat daarin niet of niet correct wordt ingegaan op een aantal pertinente bezwaren.

In antwoord op zijn eerste bezwaar wordt door het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo geen enkele aandacht besteed aan zijn grief dat de bestemmingen op de site “volledig gerealiseerd” zouden zijn.

In antwoord op zijn tweede bezwaar wordt niets gezegd over de door het bestuur genomen beleids optie waaruit de verzoekende partijen een rechtmatig vertrouwen op een blijvende tuinbescherming mochten putten.

In antwoord op een derde bezwaar wordt, in complete ontkenning van de realiteit, gesproken van geplande woningen die “geen” ruimtelijke impact hebben op de omgeving van de Oostveldstraat en wordt hun situatie op gebied van leefkwaliteit niet in rekening gebracht, want gesteld dat van “enige” benadeling geen sprake is. De opgegeven motieven gaan niet uit van een criterium van leefkwaliteit maar louter van een criterium van financieel gewin, dat het college volgens de verzoekende partijen ten onrechte als enige criterium bij de belangenafweging blijkt te hanteren.

Derde onderdeel

6.4.3. In een derde onderdeel voeren de verzoekende partijen de schending aan van “het algemeen rechtsbeginsel dat een bestuur de verplichting tot deugdelijke materiële motivering heeft”, van artikel 10 van het besluit van 5 mei 2000 van de Vlaamse regering betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen, van artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid (hierna: het decreet van 18 juli 2003), en van het uitvoeringsbesluit van 20 juli 2006, “(d)oordat de bestreden beslissing niet op een deugdelijke materiële motivering steunt en tevens de voormelde bepalingen schendt gelet op de (hierna) volgende grieven”.

De verzoekende partijen stellen dat uit de bestreden beslissing, samen met het eraan ten grondslag liggende dossier, moet blijken, eensdeels dat de “zaak der wegen” zorgvuldig werd onderzocht in haar diverse componenten (ligging, verkeersdrukte, afwatering, opruimingswerken), en anderdeels ook kennis is genomen van de ingediende bezwaren en daarop pertinent is geantwoord, in evenredig verband met de wijze waarop die bezwaren zijn aangebracht. Dit is volgens hen niet het geval.

Er worden thans enkele overwegingen gewijd aan het waterprobleem aangereikt door het polderbestuur, en de bezwaren van de tweede

verzoeker worden samengevat en niet bijgetreden waarbij wordt gesteund op de motivering waarop het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo zich reeds steunde om op 3 november 2009 het bezwaarschrift af te wijzen.

Met verwijzing naar het bezwaarschrift stellen de verzoekende partijen dat de tweede verzoeker in zijn bezwaar tegen de eerste gemeenteraadsbeslissing reeds opmerkte dat de toelichtende nota maar één gegeven bevatte waarop zodanige beslissing mag steunen, met name het probleem van de afwatering. In dat bezwaar had de tweede verzoeker gesteld dat, gelet op de plaatselijke toestand, mag worden verwacht dat het waterprobleem van het betrokken gebied in zijn algemeenheid zou zijn onderzocht door de gemeenteraad. Daarbij verwees hij naar het advies van de “Slependammepolder” waarin formeel wordt gewaarschuwd voor wateroverlast, maar toch een positief advies wordt verleend, en naar het advies van de Vlaamse Milieumaatschappij, dat aan hetzelfde euvel lijdt.

De verzoekende partijen stellen dat de gemeenteraad na deze klacht voldoende op de hoogte was van het waterprobleem.

In de nieuwe gemeenteraadsbeslissing zijn drie overwegingen gewijd aan de afwateringsproblematiek, maar deze zijn niet gesteund op een nieuw en deugdelijk onderzoek, maar geput uit de reeds bestaande dossierstukken.

Wat betreft de eerste overweging waarin wordt gesteld dat het polderbestuur “Slependammepolder” geen bezwaren aanvoerde tegen de verkavelingsaanvraag, maar wees op de algehele hemelwaterafvoerproblematiek van de omgeving rond het sportplein, betogen de verzoekende partijen dat dit motief een verkeerde voorstelling geeft van het advies, vermits het polderbestuur in zijn advies van 15 juli 2009 onomwonden stelt dat “elke bijkomende verharde oppervlakte” -waaronder ook de nieuwe weg- “de omgeving van het sportplein (bezwaart)” -en hier hoort de betrokken verkaveling ook bij-, en dat het polderbestuur daar niet aansprakelijk voor wil zijn. Het advies is volgens de verzoekende partijen ook innerlijk tegenstrijdig want het is enkel gesteund op een verhoopde actie in de toekomst waar wordt gesteld: “wij gaan er van uit dat er iets aan het probleem zal gedaan worden”.

Wat betreft de tweede overweging “dat de aangehaalde problematiek van de hemelwaterafvoer moet bekeken worden in zijn ruimere context. De huidige verkavelingsaanvraag past samen met het lopende hemelwaterafkoppelingsproject van het aanpalende sportcomplex en het Heldenpark in de hydronaustudie van de stad” stellen de verzoekende partijen dat een dergelijke algemene overweging bezwaarlijk als een pertinent antwoord op de reserves van het polderbestuur kan worden beschouwd die een concrete overlast betreffen, en dat de tweede verzoeker deze studie overigens in het dossier voorbereidend op de gemeenteraad van 26 april 2010 niet heeft gezien.

Wat betreft de derde overweging “dat het hemelwater dat op de wegenis terechtkomt, wordt geïnfiltreerd met behulp van infiltratiebekkens onder de wegenis; dat in het kader van de Watertoets derhalve advies gevraagd werd aan de Vlaamse Milieumaatschappij die over deze voorzieningen een gunstig advies uitbracht dd. 26-06-2009 met kenmerk AWA_DGW_WT_2637”, merken de verzoekende partijen op dat de infiltratiebekkens onder de wegenis alvast het polderbestuur niet overtuigden, en dat de Vlaamse Milieumaatschappij zelf geen onderzoek deed naar de effectiviteit van de infiltratievoorziening maar er zich mee vergenoegde te “veronderstellen dat op deze manier voldaan is aan de voorwaarden van de GSV (het besluit van 1 oktober 2004 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater)”.

In zoverre de gemeenteraad verwijst naar “de Watertoets” betogen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing de juridische overwegingen betreffende de watertoets niet vermeldt. In elk geval blijkt volgens hen niet uit de formele motivering dat de in artikel 8, § 1 van het decreet van 18 juli 2003 bedoelde watertoets is uitgevoerd, meer bepaald overeenkomstig artikel 3 van het besluit van 20 juli 2006 van de Vlaamse regering tot vaststelling van nadere regels voor de toepassing van de watertoets, tot aanwijzing van de adviesinstantie en tot vaststelling van nadere regels voor de adviesprocedure bij de watertoets, vermeld in artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid, en de daarin vervatte beoordelingsschema’s.

Te dezen staat volgens de verzoekende partijen bijgevolg niet vast dat de gemeenteraad naar genoegen van recht heeft nagegaan of de gevraagde wegenis en de daarbij horende verkaveling niet het in artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 bedoelde schadelijke effect op de waterhuishouding zal veroorzaken, en het nodige deed om dit te beperken of te compenseren, en is in elk geval betreffende de waterhuishouding de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd.

Vierde onderdeel

6.4.4. In een vierde onderdeel van het middel voeren de verzoekende partijen aan dat de gemeenteraad de door de tweede verzoeker ingediende bezwaren niet afdoende heeft weerlegd.

In plaats van uit de bezwaren van de tweede verzoeker over de verkavelingsaanvraag en uit zijn klacht bij de gouverneur en bij de Vlaamse regering tegen de eerste gemeenteraadsbeslissing, de gegevens af te zonderen die specifiek op de wegenis betrekking hebben en deze te beantwoorden, heeft de gemeenteraad zoals reeds gesteld zich vergenoegd - het waterprobleem uitgezonderd - met een letterlijke weergave van het antwoord op de bezwaren door het college van burgemeester en schepenen in het kader van de verkavelingsaanvraag. Die handelwijze op zichzelf moet volgens de verzoekende partijen als een ondeugdelijke motivering en een schending van het artikel 10 van het meer vermelde besluit van 5 mei 2000 van de Vlaamse regering betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsvergunningen worden aangemerkt.

De verzoekende partijen stellen hierbij zelf de diverse bezwaren inzake de zaak van de wegen af te zonderen en af te toetsen aan het antwoord van het college, dat weliswaar werd gegeven in een ander kader, namelijk dat van de verkavelingsaanvraag.

Vooreerst wordt er volgens de verzoekende partijen geen woord besteed aan het eerste bezwaar, met name dat, indien de verkavelingsvergunning wordt verleend, dit zou ingaan tegen het voorstel van de gemeenteraad van 3 juli 2000 en de normatieve beslissing van 10 november 2000 van de Vlaamse

regering, met betrekking tot het verval van het BPA “Burgemeester Lionel Pussemierstraat en omgeving”, dat werd gemotiveerd door de overwegingen dat de “beoogde bestemmingen voor deze site volledig gerealiseerd zijn; dat de bijhorende stedenbouwkundige voorschriften achterhaald zijn; dat de bestemmingen volgens het gewestplan voldoende garanties bieden voor een goede ruimtelijke ontwikkeling van dit plangebied” en dat in een aldus “geclicheerde” bestemming voor koeren en hovingen een nieuwe weg niet inpasbaar is. De tweede verzoeker had nochtans in zijn bezwaar betoogd dat “ingeval de gemeenteraad de nieuwe weg zou goedkeuren (...) (schendt) zij (...) een normatieve regel die de gemeenteraad zelf voorstelde en een hogere overheid, de Vlaamse regering, aannam”.

Volgens de verzoekende partijen worden planologische algemeenheden aangevoerd die in genendele concreet de situatie van de nieuwe weg betreffen.

Er mocht volgens hen worden verwacht dat de gemeenteraad zijn eigen op verkeerde feitelijke grondslag gesteunde beslissing van 3 juli 2000 op zijn minst in de bestreden beslissing zou betrekken.

Er kan voorts niet worden aanvaard dat de clichématige overweging dat “de bestemmingen volgens het gewestplan voldoende garanties bieden voor een goede ruimtelijke ordening van dit plangebied” op de nieuwe wegnis en haar schadelijke effecten voor de verzoekende partijen, kan worden betrokken.

Wat betreft het tweede bezwaar dat, indien de verkavelingsvergunning wordt verleend, deze in strijd is met algemene rechtsbeginselen en een eenduidige, sinds lang vaststaande en bevestigde beleidsoptie, vervat in het BPA dat voorzag in tuinbescherming, in het voorstel en de beslissing tot het niet behouden van het BPA wegens het volledig gerealiseerd zijn ervan, en in het structuurplan dat voorziet in minder dense bewoning op de kwestieuze sites, wordt in het antwoord dat het niet weerhouden van het BPA volledig volgens de regels is geschied, dat met betrekking tot de motivering rond het aansnijden van het gebied voor woningbouw wordt verwezen naar de motivering onder bezwaar 1, en dat een goedgekeurd gemeentelijk ruimtelijk structuurplan geen beoordelingsgrond vormt voor het al dan niet afleveren van

stedenbouwkundige vergunningen (art. 2.1.2.§7), voorbijgegaan aan de door het bestuur genomen beleidsoptie waaruit de verzoekende partijen een rechtmatig vertrouwen op blijvende tuinbescherming mochten verwachten. Ook mocht van de gemeenteraad worden verwacht dat hij het door hemzelf aanvaarde structuurplan te berde bracht en zijn daarin vervatte beleidsoptie. Zijn beslissing betrof niet de af te leveren stedenbouwkundige vergunning en het antwoord op het bezwaar is wat de zaak van de wegen betreft, aldus niet relevant.

Wat betreft het derde bezwaar, dat indien de verkavelingsvergunning wordt verleend dit in elk geval een schending inhoudt van de principes die de vergunningsbeslissingen inzake de ruimtelijke ordening en stedenbouw beheersen, zoals de goede plaatselijke aanleg, en het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, stellen de verzoekende partijen dat het antwoord van de gemeenteraad vooral overwegingen van stedenbouwkundige aard bevat, waarin de situatie van de nieuwe weg is “verdronken” en slechts sporadisch ter sprake komt. Aldus wordt, in tegenstrijd met het dossier en op grond van gebrekkige plannen zoals het plan 1/500 waarop gebouwen zijn weggelaten, waaronder een gebouw van de verzoekende partijen, en die zelfs de Oostveldstraat niet schetsen, ten onrechte gesproken van “de geplande weg” en de geplande woningen die “geen” ruimtelijke impact hebben op de omgeving van de Oostveldstraat en wordt de bijzondere hiervoor geschetste situatie van hun perceel niet in rekening gebracht, want er wordt gesteld dat van “enige” benadeling geen sprake is.

De mogelijkheid waarvan sprake dat verzoeker nu zelf uit zijn tuin een nieuw bouwlot kan afzonderen, is volgens de verzoekende partijen een cynische invulling van zijn belang die hij voor rekening van het bestuur laat. De geplande weg en pijpenkop zijn door de tweede verzoeker in zijn bezwaar juist “niet inpasbaar in de omgeving” genoemd.

Bovendien heeft de gemeenteraad aldus in elk geval helemaal geen of summier en gebrekkig aandacht besteed aan zijn bezwaren met betrekking tot de opportuniteit van de nieuwe wegenis en het tracé ervan ten overstaan van de Oostveldstraat, en de verstoring van de rust en de privacy door de aanleg van een tweede weg die aan hun tuin gaat palen en die de mogelijkheid

geeft dat twee grote extra woningen op enkele meters van hun tuingrens kunnen worden opgericht. Deze twee woningen komen de facto weldegelijk over als woningen in tweede bouwlijn. De verzoekende partijen verwijzen naar rechtspraak waarin het ontoelaatbaar karakter wordt bevestigd van het optrekken van gebouwen in zones die normaal voor tuinen en hovingen moeten worden beschouwd en waarin een te hoge woningdichtheid daarbij als een bezwaar wordt gezien.

Voorts voeren de verzoekende partijen aan dat ook aan het feit dat de wegenis wordt gelegd doorheen een serrecomplex dat niet behoorlijk vergund was en overheen een terrein dat niet gesaneerd is, geen enkele aandacht is besteed ondanks een aanwezige niet-vergunde stookinstallatie en voormalige opslag van pesticiden. Zulks zal volgens hen zeker tot ingrijpende opruimingswerken noodzaken, die niet door de gemeenteraad zijn onderzocht hoewel de concrete gegevens van het dossier daartoe noopten.

Beoordeling

6.5.1. Wat betreft het eerste onderdeel van het middel, waarin de schending wordt aangevoerd van “de artikels 2 § 4 en 7 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen voor stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen”, en waarin de verzoekende partijen voorhouden dat “de beslissing van de gemeenteraad genomen is op grond van een gebrekkig dossier met dermate verkeerde en onvolkomen plannen dat ze op een onzorgvuldige feitenvinding berust en dienvolgens materieel niet deugdelijk kan zijn gemotiveerd”, en meer bepaald dat “het gebied grenzend aan de verkaveling (...), in de plannen bij het aanvraagdossier onjuist (wordt) weergegeven” op het vlak van de bestaande bebouwing, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de gemeenteraad zich te dezen enkel had uit te spreken omtrent de zogenaamde zaak van de wegen, meer bepaald omtrent ondermeer het voorgestelde wegentracé, hetgeen niet noodzakelijk een zelfde beoordeling inhoudt als een beoordeling omtrent de verkaveling en zijn contouren in hun geheel.

In dat opzicht valt niet in te zien hoe de niet of onvoldoende weergave op het grondplan wegenis (schaal 1/500) van een “aantal woningen of delen van woningen rondom de verkaveling”, hoe dan ook voor gevolg dient te hebben dat de gemeenteraad niet met de nodige kennis van zaken zou hebben kunnen beslissen.

Die woningen blijken immers, behoudens de woning nr. 13 waarvan de omtrek, zoals de verzoekende partijen terecht stellen, op dit grondplan niet volledig wordt weergegeven, niet aan het voorgestelde wegentracé te palen.

Die vaststelling geldt in dezelfde mate ten aanzien van de eveneens op het grondplan wegenis niet weergegeven carport van de verzoekende partijen en het duivenhok ter hoogte van die carport.

De verzoekende partijen stellen terecht dat op meergenoemd grondplan “naar de Oostveldstraat toe (...) slechts enkele halve contouren van de woningen naast deze van verzoekers (zijn) afgebeeld” en dat “(d)e woning van verzoekers en het tracé van de Oostveldstraat met de woningen aldaar (...) in het verkavelingsplan schaal 1/500 evenmin (zijn) afgebeeld”.

Evenwel, op het “uittreksel kadasterplan schaal 1/1000” dat deel uitmaakt van het voormelde grondplan wegenis worden, behoudens voormelde carport en duiventil, al de voornoemde zogenaamde onvoldoende of ontbrekende gegevens wel weergegeven. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen in hun laatste memorie laten gelden, zijn deze onvolkomenheden dermate klein dat zij niet als decisief kunnen worden aanzien wat betreft de weergave van de bestaande toestand.

Er kan dan ook in redelijkheid niet worden aangenomen dat, zoals de verzoekende partijen voorhouden, “het (...) niet anders (kan) dan dat de gemeenteraad omtrent de draagwijdte van de geplande wegenis was misleid” en “zich een verkeerd beeld van de aanvraag” had gevormd, laat staan heeft gedacht dat “de verkaveling naar de Oostveldstraat toe uitloopt in onbebouwde gronden zoals weiland en braakland”.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

6.5.2. Wat betreft het tweede onderdeel van het middel, waarin de verzoekende partijen voorhouden dat “de gemeenteraad met de bestreden beslissing op niet afdoende wijze de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt die aan de beslissing ten grondslag liggen, en meer bepaald de beslissing over de zaak van de wegen niet neemt met een correcte invulling van onder meer zijn decretale opdracht ter zake”, en het vierde onderdeel van het middel, waarin zij aanvoeren dat “de door de tweede verzoeker ingediende bezwaren niet afdoende weerlegd” werden, dient vooreerst te worden vastgesteld, daargelaten de vraag of verwijzingen naar bepaalde regelgevingen, zonder daarbij de specifieke bepalingen uit die regelgevingen te vermelden, een schending inhouden van de formele motiveringsplicht, dat de verzoekende partijen niet aantonen dat dit hen in hun belangen heeft geschaad. Zij tonen niet aan dat dit zogenoemde euvel kon leiden tot dwaling omtrent de toegepaste rechtsregel of tot verwarring met andere rechtsregels.

Gelet op het feit dat de grieven, aangevoerd in het door de tweede verzoeker ingediende bezwaarschrift, deels zowel betrekking blijken te hebben op de zaak van de wegen als op de daarbij geplande verkaveling van gronden, kan uit het enkele feit dat de gemeenteraad, bij de weerlegging van die bezwaren, “verzuimd (heeft) de bezwaren, in zoverre ze op de wegenis betrekking hadden, af te zonderen”, niet worden afgeleid dat, zoals de verzoekende partijen voorhouden, de bestreden beslissing niet of minstens niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Immers, uit artikel 4.2.17, § 2 VCRO blijkt dat de gemeenteraad, wanneer een verkavelingsaanvraag wegeniswerken omvat waaromtrent die raad beslissingsbevoegdheid heeft, slechts over de zaak van de wegen een beslissing dient te nemen, zo het vergunningsverlenende orgaan, in casu, het college van burgemeester en schepenen, oordeelt dat de verkavelingsvergunning van zijkantwege kan worden verleend.

Gelet op die bepaling kan niet worden ingezien waarom de gemeenteraad zich niet zou mogen aansluiten bij een eerdere weerlegging, door het college van burgemeester en schepenen, van de tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaren en waarom de gemeenteraad die weerlegging niet tot de zijne vermag te maken, ook al heeft die weerlegging niet enkel

betrekking op de zaak van de wegen. De in het bestreden besluit opgenomen weerlegging van bezwaren welke geen betrekking hebben op de zaak van de wegen, dienen als een overtollig motief te worden gekwalificeerd, waarvan de onwettigheid niet tot de vernietiging van dat besluit kan leiden.

Het standpunt van de verzoekende partijen dat “die handelswijze op zichzelf (...) als een ondeugdelijke motivering en een schending van het artikel 10 van het meer vermeld besluit van 5 mei 2000 (moet) worden aangemerkt”, wordt dan ook niet bijgetreden.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing, benevens een verwijzing naar de “problematiek van de hemelwaterafvoer” ook nog overweegt dat “het voorziene wegenisontwerp voldoet aan het typebestek 250”, waarin de te gebruiken materialen voor de in het goedgekeurde wegenisontwerp voorziene weguitrusting worden omschreven. De gemeenteraad blijkt met andere woorden niet enkel uitspraak te hebben gedaan over het tracé van de wegenis doch ook over de uitrusting ervan.

Wat betreft de eerste grief die de tweede verzoeker in zijn bezwaarschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat deze daarin inderdaad heeft laten gelden dat “de beslissingen om het BPA niet te behouden (...) (uitgaan) van de -(...) premisse- dat de bestemmingen van de zones waarin het goed van ondergetekende en de te verkavelen percelen liggen ‘volledig gerealiseerd zijn’”. Daaruit besloot de tweede verzoeker dat “de tuinzones (‘koeren en hovingen’) (...) er (zijn) en (...) niet meer in een andere bestemming (kunnen) worden gewijzigd, in elk geval niet door een verkaveling die zich niet inpast in de vroegere zones” en dat “(i)n geval de gemeenteraad de nieuwe weg zou goedkeuren, (...), (...) zij telkens een normatieve regel (schenden) die de gemeenteraad zelf voorstelde en een hogere overheid, de Vlaamse regering, aannam”.

In de weerlegging van die grief wordt er evenwel gesteld dat er voor het niet behouden van het vigerende BPA meerdere motieven voorhanden waren, hetgeen door de verzoekende partijen niet wordt betwist, met name niet alleen dat de “beoogde bestemmingen voor deze site volledig gerealiseerd zijn”, maar ook “dat de bijhorende stedenbouwkundige voorschriften achterhaald zijn; dat de bestemmingen volgens het gewestplan voldoende garanties bieden voor

een goede ruimtelijke ordening van dit plangebied”. Wat dit laatste motief betreft wordt in de beantwoording van het bezwaar nog gemotiveerd dat het gebied aldus “binnen de bestemmingen volgens (het) gewestplan en op basis van een goede ruimtelijke ordening verder (kan) ontwikkelen en evolueren”, en dat “(d)e huidige beleidsopties zijn om toekomstige woningenbouw te realiseren binnen de stedelijke gebieden. Het betrokken gebied ligt binnen de afbakeningsgrens van het stedelijk gebied (provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan afbakening kleinstedelijk gebied Eeklo, definitief goedgekeurd door de provincieraad van 8 juli 2009). Het voorzien van een wooninbreidingsproject (verdichtingsproject) in het betrokken gebied is dus niet in strijd met het gewestplan, het genoemde provinciaal RUP of de gemeenteraadsbeslissing van 3 juli 2000. Het indienen van een verkavelingsaanvraag is een geëigende methodiek om het gebied te ordenen en voor woningenbouw te ontwikkelen”. Het wordt door de verzoekende partijen evenmin betwist dat “het niet weerhouden van het B.P.A. in het planningsregister van de stad Eeklo (...) volledig volgens de regelgeving (is) verlopen”. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen in hun laatste memorie laten gelden, kunnen deze motieven als dragende motieven worden beschouwd.

Gelet op het niet behouden van het vigerend BPA in het planningsregister kan niet worden ingezien waarom er bij het nemen van de bestreden beslissing nog met de voorschriften van dit niet behouden BPA rekening diende te worden gehouden en waarom de gemeenteraad derhalve op deze grief niet vermocht te stellen dat ten onrechte “door de indiener wordt uitgegaan van een eindtoestandsplanning”.

Tenslotte kan, vermits de meergenoemde grief zelf niet concreet toegespitst blijkt te zijn op de aan te leggen wegnis, doch in feite betrekking blijkt te hebben op de bestaanbaarheid van de verkavelingsaanvraag met de beslissing omtrent het niet behouden van het vigerend BPA, evenmin worden ingezien waarom de weerlegging van die grief specifiek betrekking zou moeten hebben op “de situatie van de nieuwe weg”.

Met betrekking tot de tweede grief in het bezwaarschrift, waarin werd voorgehouden dat onder meer het toestaan van een nieuwe wegnis strijdig is “met (de) algemene rechtsbeginselen en (met) een eenduidige, sinds lang vaststaande en bevestigde beleidsoptie”, en waarin de tweede verzoeker verwijst

naar het feit dat “het BPA voorzag in tuinbescherming”, naar het feit dat “het voorstel en de beslissing tot niet-behouden van het BPA steunen op en verwijzen naar het volledig gerealiseerd zijn van die tuinbescherming” en naar “het structuurplan”, dient te worden vastgesteld dat, anders dan de verzoekende partijen dat zien, de weerlegging van deze grief een afdoende antwoord op deze grief bevat.

In de weerlegging wordt nogmaals gesteld dat het vigerend BPA niet werd behouden en dat “een goedgekeurd gemeentelijk ruimtelijk structuurplan (...) geen beoordelingsgrond (vormt) voor het al dan niet afleveren van stedenbouwkundige vergunningen (art. 2.1.2.§ 7)”. Uit de verwijzing naar de weerlegging van de eerste grief blijkt dat de gemeenteraad terecht van oordeel is dat “de ruimtelijke ordening een dynamisch gegeven” is en “(d)e ruimtelijke context en de beleidsopties (...) in de tijd evolueren”. Daaruit blijkt redelijkerwijze dat naar het oordeel van de gemeenteraad er ten deze geen sprake kan zijn van het voorgehouden “rechtmatig vertrouwen op een blijvende tuinbescherming”.

Met betrekking tot de derde grief, waarin werd aangevoerd dat “(h)et inplanten van twee woningen en een pijpenkop, uiterst dicht of langsheen de perceelsgrenzen van ondergetekende (...) al te bezwarend (is) voor het sinds lang bestaande rustig genot dat hij van zijn perceel heeft, meer bepaald een tuin tussen tuinen”, dient vooreerst te worden vastgesteld dat in die grief enkel bezwaren van stedenbouwkundige aard worden aangevoerd, m.n. “de goede plaatselijke aanleg”, het bouwen in “tweede bouwlinie” en het teniet gaan van het zogenaamde “groene eiland-karakter”. Die bezwaren blijken dan ook in wezen betrekking te hebben op de verkaveling als zodanig, waarbij er slechts terloops sprake is van “een pijpenkop”. Dat de weerlegging van die bezwaren dan ook “vooral overwegingen bevat van stedenbouwkundige aard, waarin de situatie van de nieuwe weg is verdrongen en slechts sporadisch ter sprake komt” zoals de verzoekende partijen aanvoeren, blijkt dan ook het gevolg te zijn van de inhoud van deze grief.

Dit impliceert evenwel niet dat die zogenaamde sporadische overwegingen betreffende de wegenis niet afdoende zouden zijn. In de weerlegging van de derde grief wordt onder meer gesteld dat “(d)e geplande weg

en de woningen (...) geen ruimtelijke impact op de omgeving van de Oostveldstraat (hebben) en (...) voldoende afstand (houden) van de woningen in de Oostveldstraat”. Althans wat de ligging van de geplande weg betreft, kan, gelet op het grondplan wegenis en op het daarbij horend “uittreksel kadasterplan schaal 1/1000” niet worden gesteld dat, zoals de verzoekende partijen voorhouden, dit een “complete ontkenning van de realiteit” zou zijn.

Die weerlegging stelt, anders dan de verzoekende partijen dat zien, niet dat er, wat betreft “de situatie van verzoekers perceel op het gebied van leefkwaliteit”, ten deze “van ‘enige’ benadeling geen sprake is”. Immers, inzake de afwezigheid van enige benadeling stelt die weerlegging enkel dat “(d)e grote tuin van de indiener van het bezwaar grenst aan de nieuw aan te leggen weg. Op deze manier ontstaat de mogelijkheid om hier een nieuw bouwlot te voorzien. Van enige benadeling op dit vlak is dan ook geen sprake”.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat het bezwaarschrift van de tweede verzoeker geen melding maakt van het niet vergund karakter van een serrecomplex en de niet sanering van het terrein waarop dit complex is gevestigd.

Het tweede en vierde onderdeel van het middel gaan dan ook niet op.

6.5.3. In het derde onderdeel van het middel voeren de verzoekende partijen grieven aan die betrekking hebben op “het waterprobleem”.

In zijn advies van 15 juli 2009 heeft het polderbestuur “Slependammepolders” met zoveel woorden gesteld, zoals overigens ook is aangegeven in het bestreden gemeenteraadsbesluit van 14 december 2009, dat het “geen bezwaren invoert tegen de aanleg van een nieuwe verkaveling”. Uit dit advies blijkt evenwel, zoals in het voornoemd gemeenteraadsbesluit eveneens wordt aangegeven, dat dit polderbestuur “wees op de algehele hemelwaterafvoerproblematiek van de omgeving rond het sportplein”.

Die “algehele hemelwaterafvoerproblematiek” blijkt overigens eerder betrekking te hebben op het mogelijk effect van de, volgens dit advies, “hoog (...) in een zanderige zone zonder open afvoerinfrastructuur maar met een behoorlijke infiltratiecapaciteit (gelegen verkaveling)” op “de omgeving van het

sportplein waar geen open afvoer meer bestaat en waar alle afvoer gebeurt via een gemengd stelsel dat nogmaals lagergelegen wijken via het rioleringsstelsel meer onder druk stelt” en dus niet, als zodanig, op het in de verkaveling voorziene wegentracé.

Dit advies komt er trouwens niet toe te stellen dat de voorziene infiltratiebekkens onder de wegenis voor de opvang van het hemelwater dat op de wegenis terechtkomt onvoldoende zouden zijn.

De door de verzoekende partijen aangevoerde “innerlijk(e) tegenstrijdig(heid)” van dit advies kan niet worden aangenomen.

Ten aanzien van de in het voornoemde advies aangevoerde waterproblematiek wordt in het gemeenteraadsbesluit overwogen dat “de aangehaalde problematiek van de hemelwaterafvoer moet bekeken worden in zijn ruimere context. De huidige verkavelingsaanvraag past samen met het lopende hemelwaterafkoppelingsproject van het aanpalende sportcomplex en het Heldenpark in de hydronaustudie van de stad”.

Er kan niet worden ingezien waarom die overweging niet “als een pertinent antwoord op de reserves van het polderbestuur” kan worden beschouwd. Uit dat advies blijkt immers niet -hetgeen door de verzoekende partijen overigens ook niet wordt voorgehouden- dat de gemeenteraad alvorens een beslissing te nemen omtrent de zogenaamde zaak van de wegen, op concrete wijze diende te verhelpen aan de door het polderbestuur aangehaalde “algehele hemelwaterafvoerproblematiek van de omgeving rond het sportplein”.

De Vlaamse Milieumaatschappij stelt in haar advies van 26 juni 2009 onder meer dat “(h)et hemelwater dat van de wegenis afstroomt wordt geïnfiltreerd met behulp van infiltratievoorzieningen onder de wegenis. In totaal hebben de infiltratievoorzieningen een buffervolume van ca. 69 m³ (compenseert 4.600 m²)”. Zij leidt hieruit af dat “op deze manier voldaan is aan de voorwaarden van de GSV”. Het argument van de verzoekende partijen dat de Vlaamse Milieumaatschappij de effectiviteit van de infiltratiebekkens niet zelf heeft onderzocht, maakt op zich en bij gebrek aan enige onderbouwing niet aannemelijk dat het gunstig (technisch) advies van de Vlaamse Milieumaatschappij niet correct zou zijn.

Op grond van hetgeen de verzoekende partijen in dit middelonderdeel aanvoeren kan dan ook niet worden besloten tot de schending van de materiële motiveringsplicht en van “artikel 10 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen”.

Wat betreft de, in het derde onderdeel, eveneens aangevoerde schending van “artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid en van het uitvoeringsbesluit van 20 juli 2006”, wordt verwezen naar de beoordeling van het derde middel waaruit blijkt dat ook dit middelonderdeel niet opgaat.

Het derde onderdeel van het middel kan dan ook niet tot de vernietiging leiden.

6.5.4. Het tweede middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting

6.6. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van “het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid, meer bepaald artikel 8, (...) en van het uitvoeringsbesluit van 20 juli 2006”.

“Doordat de gemeenteraad, wetende dat er een waterprobleem bestaat dat verergerd zal worden door de aanleg van nieuwe verharde oppervlakten, zich vergenoegt met het verwijzen naar een hydronautische studie,

Terwijl, eens zij het bestaan van het probleem heeft vastgesteld, de overheid niet kan volstaan met het aankondigen van een studie, maar concrete maatregelen moet nemen die het probleem kunnen verhelpen.”

In de toelichting bij het middel verwijzen de verzoekende partijen naar rechtspraak waarin werd geoordeeld dat als blijkt dat er een waterprobleem is, niet volstaan kan worden met intenties om het probleem op te lossen. Het plan zelf, minstens het goedkeuringsbesluit, moet de maatregelen bevatten die het waterprobleem oplossen of minstens beperken. Een studie lost

het probleem niet op, en de aanleg van de bijkomende verharding zal het probleem alleen maar verergeren. Dat de infiltratiebekkens het probleem van de waterafvoer van de aan te leggen wegenis zouden verhelpen is volgens de verzoekende partijen (1) niet bewezen, en (2) uit de verkavelingsaanvraag en de daarbij gevoegde plannen en gegevens blijkt helemaal niet dat er infiltratiebekkens zullen worden aangelegd, laat staan hoe ze zouden worden aangelegd. De verzoekende partijen stellen dat de gemeenteraad zich op zijn minst had moeten uitspreken over de concrete wijze van aanleg ervan, nu dit onmiskenbaar onder de technische aspecten van de zaak van de wegen valt. De vage verwijzing dat de infiltratiebekkens zullen volstaan om het probleem op te lossen is uiteraard niet voldoende. Voorts had de gemeenteraad in ieder geval ook al rekening moeten houden met de verharde oppervlakte die zal worden ingenomen door de op te richten woningen en andere constructies.

Beoordeling

6.7.1. Artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 bepaalt:

“§ 1 De overheid die moet beslissen over een vergunning, plan of programma als vermeld in § 5, draagt er zorg voor, door het weigeren van de vergunning of door goedkeuring te weigeren aan het plan of programma dan wel door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan of programma, dat geen schadelijk effect ontstaat of zoveel mogelijk wordt beperkt en, indien dit niet mogelijk is, dat het schadelijk effect wordt hersteld of, in de gevallen van de vermindering van de infiltratie van hemelwater of de vermindering van ruimte voor het watersysteem, gecompenseerd.

Wanneer een vergunningsplichtige activiteit, een plan of programma, afzonderlijk of in combinatie met een of meerdere bestaande vergunde activiteiten, plannen of programma's, een schadelijk effect veroorzaakt op de kwantitatieve toestand van het grondwater dat niet door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan of programma kan worden voorkomen, kan die vergunning slechts worden gegeven of kan dat plan of programma slechts worden goedgekeurd omwille van dwingende redenen van groot maatschappelijk belang. In dat geval legt de overheid gepaste voorwaarden op om het schadelijke effect zoveel mogelijk te beperken, of indien dit niet mogelijk is, te herstellen of te compenseren.

De overheid die oordeelt over de afgifte van een stedenbouwkundig of planologisch attest, vermeld in artikelen 135, § 2, en 145ter, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

dient in redelijkheid na te gaan of de aanvraag door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen de watertoets kan doorstaan.

§ 2 De overheid houdt bij het nemen van die beslissing rekening met de relevante door de Vlaamse regering vastgestelde waterbeheersplannen, bedoeld in hoofdstuk VI, voorzover die bestaan.

De beslissing die de overheid neemt in het kader van § 1 wordt gemotiveerd, waarbij in elk geval rekening wordt gehouden met de relevante doelstellingen en beginselen van het integraal waterbeleid.

§ 3 De overheid die moet beslissen over een vergunningsaanvraag of de overheid die in de door de Vlaamse Regering vastgestelde gevallen de watertoets toepast op de afgifte van een stedenbouwkundig of planologisch attest kan advies vragen over het al dan niet optreden van een schadelijk effect en de op te leggen voorwaarden om dat effect te voorkomen, te beperken of, indien dit niet mogelijk is, te herstellen of te compenseren aan de door de Vlaamse regering aan te wijzen instantie. Die brengt een gemotiveerd advies uit binnen dertig kalenderdagen na ontvangst van het dossier. Wordt er al op basis van andere regelgeving advies gevraagd in de loop van de vergunningsprocedure, dan beschikt de door de Vlaamse regering aan te wijzen instantie over dezelfde termijn als de andere adviesverleners.

Als er binnen die termijnen geen advies is verleend, mag aan de adviesvereiste worden voorbijgegaan.

In de door de Vlaamse Regering vastgestelde gevallen moet de vergunningverlenende overheid of de overheid die oordeelt over de afgifte van een stedenbouwkundig of planologisch attest over het al dan niet optreden van een schadelijk effect en de op te leggen voorwaarden om dat effect te voorkomen, te beperken, te herstellen of te compenseren advies vragen aan de door de Vlaamse regering aangewezen instantie.

De Vlaamse regering kan nadere regels vaststellen over de wijze waarop dit advies moet worden aangevraagd en over de integratie ervan in andere adviesprocedures.

§ 4 Voor de vergunningsplichtige activiteit of een plan of programma die zijn onderworpen aan een milieueffectenrapportage geschiedt de analyse en evaluatie van het al dan niet optreden van een schadelijk effect en de op te leggen voorwaarden om dat effect te vermijden, te beperken, te herstellen of te compenseren, in dit rapport.

§ 5 De volgende vergunningen worden in ieder geval onderworpen aan de watertoets:

1°de stedenbouwkundige vergunning als vermeld in artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

2°de verkavelingsvergunning als vermeld in artikel 101 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

3°voor zover als relevant, gelet op het voorwerp van de vergunningsaanvraag, de milieuvergunning als vermeld in artikel 4, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning;

4°de vergunning voor een watervang als vermeld in artikel 80 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991;

5°de machtiging voor het uitvoeren van buitengewone werken van verbetering, vermeld in artikel 12 van de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen;

6°de vergunning, vermeld in het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu.

De volgende plannen en programma's worden in ieder geval onderworpen aan de watertoets:

1°een ruimtelijk uitvoeringsplan en een algemeen en bijzonder plan van aanleg als vermeld in het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996;

2°een plan van de nieuwe wegen en afwateringen, landschapsplan en herverkavelingsplan als vermeld in de wet van 22 juli 1970 op de ruilverkaveling van landeigendommen uit kracht van de wet;

3°een inrichtingsplan inzake landinrichting als vermeld in het decreet van 21 december 1988 houdende de oprichting van de Vlaamse Landmaatschappij;

4°de plannen en programma's, vermeld in artikel 27, § 2, 7°, van dit decreet;

5°waterhuishoudingsplannen van Polders en Wateringen als vermeld in het besluit van de Vlaamse Regering van 18 januari 2002 houdende het toekennen van een gewestbijdrage aan polders, wateringen, verenigingen van wateringen voor het uitvoeren van bepaalde waterhuishoudkundige werken en tot vastlegging van de procedure inzake subsidiëring van deze werken;

6°natuurrichtplannen als vermeld in het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu.

De Vlaamse Regering kan in aanvulling op het eerste en tweede lid een lijst vaststellen van vergunningen, plannen en programma's die aan de watertoets moeten worden onderworpen. Ze kan ook een lijst vaststellen van subcategorieën van programma's, plannen en vergunningen waarvoor in afwijking van § 5, eerste lid, 1° en 2°, en tweede lid, 1°, geen watertoets is vereist, als die wegens de aard, omvang en locatie ervan geen schadelijk effect kunnen veroorzaken.

Als voor dezelfde activiteit verschillende vergunningen zijn vereist, kan de overheid die beslist over een vergunning voor een activiteit die al het voorwerp heeft uitgemaakt van een andere vergunning die aan de watertoets werd onderworpen, oordelen dat die watertoets volstaat in het kader van de vergunning waarover ze beslist. Voor opeenvolgende programma's, plannen en vergunningen die betrekking hebben op hetzelfde plangebied, kan de overheid die beslist over een programma, plan of vergunning, oordelen dat een eerder uitgevoerde watertoets volstaat.

De Vlaamse regering kan (ook) algemene richtlijnen uitvaardigen of nadere regels vaststellen aan de hand waarvan wordt vastgesteld of handelingen of activiteiten een schadelijk effect veroorzaken. Ze kan eveneens algemene richtlijnen uitvaardigen of nadere regels vaststellen voor het bepalen van gepaste voorwaarden om het schadelijk effect te vermijden, te beperken, te herstellen of te compenseren."

6.7.2. Op het ogenblik dat het bestreden gemeenteraadsbesluit werd genomen had de Vlaamse regering nog geen gebruik gemaakt van de door voormeld artikel 8, § 5, derde lid van het decreet van 18 juli 2003 geboden mogelijkheid om een aanvullende lijst van vergunningen, plannen en programma's vast te stellen die aan de watertoets moeten worden onderworpen.

Naar luid van artikel 4.2.17, § 1 VCRO “geldt (een verkavelingsvergunning) als stedenbouwkundige vergunning voor wat betreft alle in de verkavelingsvergunning opgenomen handelingen die de verkaveling bouwrijp maken, zoals in het bijzonder: 1° de aanleg van nieuwe verkeerswegen, of de tracéwijziging, verbreding of opheffing daarvan”.

Artikel 4.2.17, § 2 VCRO bepaalt dat “(i)ndien de verkavelingsaanvraag wegeniswerken omvat waaromtrent de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft, en het vergunningverlenende bestuursorgaan oordeelt dat de verkavelingsvergunning van zijnentwege kan worden verleend, dan neemt de gemeenteraad een beslissing over de zaak van de wegen, alvorens het vergunningverlenende bestuursorgaan een beslissing neemt over de verkavelingsaanvraag”.

Uit de voormelde bepalingen blijkt dat het aan de gemeenteraad enkel toekomt een beslissing te nemen over de zaak van de wegen, doch dat het uiteindelijk aan het vergunningverlenende bestuursorgaan, in casu het college van burgemeester en schepenen, toekomt om de gevraagde verkavelingsvergunning, waarin begrepen de beslissing over de zaak van de wegen, al dan niet af te leveren.

De gemeenteraad is, ten deze, dan ook geen “overheid die moet beslissen over een vergunning, plan of programma” als bedoeld in het, in dit middel geschonden geacht artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003.

6.7.3. Het derde middel gaat dan ook niet op.

D. Vierde middel

Uiteenzetting

6.8. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van “de hiërarchie van de normen, van het legaliteitsbeginsel, van artikel 23 van de Grondwet (het ‘standstill’ beginsel), en van het beginsel van de rechtszekerheid en van de gewekte verwachtingen”,

“(d)oordat de beslissing van de gemeenteraad het beginsel van behoorlijk bestuur van de rechtszekerheid en de gewekte verwachtingen, de normatieve beslissing van de Vlaamse regering van 10 november 2000 en artikel 23 van de Grondwet schendt.”

In de toelichting bij het middel zetten de verzoekende partijen uiteen dat deze grief analoog is aan degene die de tweede verzoeker als bezwaar 1 in zijn bezwaarschrift verwoordde, met name dat door de beslissing van de Vlaamse regering de zone voor tuinen en hovingen “geclicheerd” is, op voorstel nog wel van de gemeenteraad zelf. De verzoekende partijen stellen dan ook dat zij rechtmatig mochten verwachten dat het “volledig gerealiseerd” zijn van de bestemmingen zich uiteindelijk ook reëel op het terrein zou manifesteren door de afbraak van de serres, het saneren van de gronden en het herstel van het tuingebied.

Het gemeenteraadsbesluit van 3 juli 2000, waarbij wordt voorgesteld het BPA nr. 5 “Burgemeester Lionel Pussemierstraat en omgeving” niet te behouden, stelt dat voor het betrokken gebied (waarin de ontworpen verkaveling en de woning van de verzoekers gelegen zijn) de in het BPA beoogde bestemmingen volledig gerealiseerd zijn, zij het dat de bijbehorende stedenbouwkundige voorschriften (niet de bestemmingsvoorschriften) voorbijgestreefd zijn. Daaruit blijkt dat de gemeenteraad beleidsmatig van oordeel was dat de ruimtelijke ordening in dat gebiedsdeel behoorlijk was geregeld, met andere woorden dat het BPA zijn doel, qua bestemming, bereikt had, zodat de opheffing ervan daarvoor geen gevolgen zou hebben.

De verzoekende partijen stellen dat zij er dus rechtmatig op mochten vertrouwen dat de beleidsinzichten van de gemeente, die daarin werd bijgetreden door de Vlaamse regering, waren dat het gebied open ruimte zou blijven. Daarbij komt dat de gemeente dit beleid heeft bevestigd in haar goedgekeurd ruimtelijk structuurplan zoals hoger weergegeven.

Het spreekt volgens de verzoekende partijen voor zich dat een overheid haar beleid mag wijzigen, maar dan moet zij wel motiveren waarom zij van haar vroeger beleid afstapt. Daarover is in de bestreden beslissing, noch in enig ander stuk van de gemeente, ook maar een spoor te vinden.

Door zonder enige verantwoording het tracé van de wegen in een gebied dat volgens haar eigen beleid open was en diende te blijven, goed te keuren, heeft de gemeente de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

Ten slotte voeren de verzoekende partijen aan dat het bestreden besluit bovendien tot gevolg heeft dat het niveau van de bescherming van het leefmilieu, inzonderheid dat van de verzoekende partijen en van de andere bewoners van de Oostveldstraat en van de Geraniumlaan, en dat van de natuur in het betrokken binnengebied, aanzienlijk wordt verlaagd, zonder dat de gemeente dat op afdoende wijze verantwoordt, en aldus artikel 23 van de Grondwet schendt.

Beoordeling

6.9.1. In dit middel, waarin de schending wordt aangevoerd van “de hiërarchie van de normen, van het legaliteitsbeginsel, van artikel 23 van de Grondwet (het ‘standstill’ beginsel) en van het beginsel van de rechtszekerheid en van de gewekte verwachtingen”, stellen de verzoekende partijen dat “deze grief (...) analoog (is) aan degene die tweede verzoeker als bezwaar 1 in zijn hiervoor aangehaald bezwaarschrift verwoordde”.

De verzoekende partijen houden met name voor dat “door de beslissing van de Vlaamse regering (...) de zone voor tuinen en hovingen ‘geclicheerd’ (is), op voorstel nog wel van de gemeenteraad zelf. Verzoekers mochten rechtmatig verwachten dat het ‘volledig gerealiseerd’ zijn van de bestemmingen zich uiteindelijk ook reëel op het terrein zou manifesteren door (de) afbraak van de serres, (het) saneren van de gronden en (het) herstel van het tuingebied”.

Uit de beoordeling van het tweede en vierde onderdeel van het tweede middel is gebleken dat “het gemeenteraadsbesluit van 3 juli 2000, waarbij

wordt voorgesteld het BPA nr. 5 niet te behouden” niet die draagwijdte heeft zoals door de verzoekende partijen wordt voorgehouden.

De door de verzoekende partijen aangevoerde argumenten tonen niet aan dat er te dezen een schending van “het beginsel van de rechtszekerheid en van de gewekte verwachtingen” voorligt.

6.9.2. Artikel 23 van de Grondwet bepaalt wat volgt:

“Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid:

(...)

4° het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu;

(...).”

Luidens de voormelde bepaling dient het recht op onder meer “de bescherming van een gezond leefmilieu” te worden gewaarborgd door de wet of het decreet. Deze bepaling heeft derhalve geen directe werking en kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

6.9.3. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 700 euro, elk voor de helft.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig oktober 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

	Roger Stevens,	voorzitter van de Raad van State,
	Johan Bovin,	staatsraad,
	Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Roger Stevens